

Het Groot Kromme Rijndictee (auteur: Vincent Bijlo)

Een reisje langs de Kromme Rijn

Het zag er nochtans niet naar uit dat het zou gaan regenen, althans, dat zei mijn vrouw, dus onze aftandse regenjassen konden in ons bescheiden garderobetje blijven hangen.

Toch besloten wij na ruggespraak, mijn eega en ik zijn nogal bangelijk aangelegd, twee kekke parapluutjes mee te nemen.

Zo togen wij, gewapend met de minuscule regenschermen op weg voor een wandeling langs de idyllisch meanderende Kromme Rijn.

De tjiftjaf tsjilpte, de vink sloeg en de kauwen, de ADHD'ers onder de vogels, gaven met oorverdovend lawaai kond van hun aanwezigheid.

De zwaan zag het aan en keek, met dedain hem zo eigen, neer op het overige gevogelte, dat hij zonder meer als crapuul beschouwde, ja, zelfs als klerelijers en zielenpoten.

Halverwege onze wandeling verwijlden wij een ogenblik op een pittoresk bruggetje.

We namen net een slok uit de petfles grenadine toen een luide donderslag het loofgeboomte deed beven.

Mijn vrouw, die schattebout, gilde het uit.

"Doorlopen", riep ik, we moeten coûte que coûte voor de wolkbreuk losbarst in veiligheid zijn."

Mijn vrouw weifelde, twijfelde, aarzelde, treuzelde.

'Wat is wijsheid", zei ze, 'terug naar huis lopen of naar het Theehuis Rhijnauwen."

We kozen voor het theehuis, dat we door- en doornat bereikten.

Daar lieten we ons fêteren.

We dronken drie cappuccino's en aten onze favoriete pannenkoek, de Reus van Rhijnauwen.

Terwijl het nog steeds pijpenstelen regende aanvaardden wij de terugweg.

En zo werd wat een mooie wandeling had moeten worden een van de tragische gebeurtenissen van ons leven.

Bah, die vermaledijde regen toch.